

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3329/2024
13.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Татјане Матковић Стефановић, Бранка Станића и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2554/24 од 19.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2554/24 од 19.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2554/24 од 19.06.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2232/23 од 18.03.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у новцу исплати за месец јун 2020. године износ од 1.973,40 динара са законском затезном каматом од 11.07.2020. године до коначне исплате, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у боновима исплати за месец јун 2020. године износ од 598,00 динара, са законском затезном каматом од 11.07.2020. године до коначне исплате, у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.300,000 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2554/24 од 19.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2232/23 од 18.03.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП, закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена разлика између висине накнаде трошкова за исхрану у току рада предвиђене колективним уговорима и накнаде која му је по том основу исплаћена након умањења за порезе и доприносе који се плаћају из зараде. Другостепени суд је оценио да су исплатом накнаде трошкова за исхрану у току рада у мањем износу запосленом дата мања права од права утврђених колективним уговорима. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, с обзиром да су одлуке судова о основаности тужбеног захтева засноване на примени одговарајућих одредби материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 5) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 95/18) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за исхрану у току рада ако послодавац ово право није обезбедио на други начин.

У угуженом периоду, примењиван је Колективни уговор Јавног комуналног предузећа Градско саобраћајно предузеће „Београд“ („Службени лист града Београда“, број 96/18). Одредбом члана 64. став 1. наведеног уговора је било прописано да запослени има право на месечну накнаду за трошкове исхране у току рада у висини од 500,00 динара по радном дану, с тим да ће се 300,00 динара исплатити у новцу, а 200,00 динара у боновима за исхрану. Накнада трошкова исхране у току рада у истој висини била је утврђена и одредбом члана 23. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности града Београда („Службени лист града Београда“, број 78/18).

Полазећи од тога да је у угуженом периоду Колективним уговором код туженог послодавца и Посебним колективним уговором била јасно и недвосмислено уговорена висина накнаде трошкова исхране у току рада која ће се исплатити запосленима,

Врховни суд налази да је тужилац имао право на исплату накнаде ових трошкова у тако уговореном износу без умањења за порезе и доприносе по принципу обрачуна бруто зараде установљеном у члану 105. Закона о раду. У ситуацији када се у Колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова има исплатити запосленом, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу, јер је то противно одредби члана 118. став 1. Закона о раду која прописује право запосленог на накнаду трошкова, па и трошкова исхране у току рада, у складу са општим актом и уговором о раду. Општим актима и уговором о раду у конкретном случају није предвиђено да је висина накнаде трошкова за исхрану у току рада уговорена у бруто износу.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 14.07.2023. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Следом изложеног, на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић